

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (šestého senátu)

7. května 2020*

„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (EU) č. 1215/2012 – Soudní spolupráce v občanských věcech – Notáři, kteří jednají v rámci exekučních řízení na základě veřejné listiny – Nesporné řízení – Zásada zákazu diskriminace – Článek 18 SFEU – Právo na spravedlivý proces – Článek 47 Listiny základních práv Evropské unie“

Ve spojených věcech C-267/19 a C-323/19,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutími Trgovački sud u Zagrebu (obchodní soud v Záhřebu, Chorvatsko) ze dne 20. března 2019 (C-267/19) a ze dne 8. dubna 2019 (C-323/19), došlými Soudnímu dvoru dne 28. března a 18. dubna 2019, v řízeních

Parking d.o.o.

proti

Sawal d.o.o. (C-267/19),

a

Interplastics s. r. o.

proti

Letificio d.o.o. (C-323/19),

SOUDNÍ DVŮR (šestý senát),

ve složení M. Safjan, předseda senátu, C. Toader (zpravodajka) a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: M. Bobek,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za PARKING d.o.o. M. Kuzmanovićem, odvetnik,
- za Interplastics s.r.o. M. Praljak, odvetnik,

* Jednací jazyk: chorvatština.

- za chorvatskou vládu G. Vidović Mesarek, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi M. Wilderspinem a M. Mataijou, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věci bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), článku 18 SFEU, nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. prosince 2012 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2012, L 351, s. 1), jakož i rozsudků ze dne 9. března 2017, Zulfikarpašić (C-484/15, EU:C:2017:199) a Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci dvou sporů mezi společnostmi Parking d.o.o. a Sawal d.o.o., a dále mezi společnostmi Interplastics s.r.o. a Letificio d.o.o. ve věci návrhů na vymáhání splatných pohledávek.

Právní rámec

EÚLP

- 3 Článek 6 EÚLP, nadepsaný „Právo na spravedlivé řízení“, v odstavci 1 uvádí:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. [...]“

Unijní právo

Nařízení (ES) č. 805/2004

- 4 Článek 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se zavádí evropský exekuční titul pro nesporné nároky (Úř. věst. 2004, L 143, s. 15; Zvl. vyd. 19/07, s. 38), stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na rozhodnutí, soudní smíry a úřední listiny o nesporných nárocích.

Nárok se považuje za nesporný, pokud

- a) dlužník s ním výslovně souhlasil tím, že jej uznal, nebo prostřednictvím smíru, který schválil soud nebo který byl uzavřen před soudem v průběhu řízení nebo
- b) dlužník proti němu v průběhu soudního řízení nevznesl nikdy žádné námitky v souladu s odpovídajícími procesními předpisy členského státu původu nebo

- c) dlužník se neúčastnil soudního jednání, ve kterém se o tomto nároku jednalo, ani nebyl na takovém soudním jednání zastoupen poté, co nejprve vznesl proti nároku v průběhu soudního řízení námitky, pokud takové jednání znamená podle práva členského státu původu konkludentní souhlas s nárokem nebo skutečnostmi, které tvrdí věřitel nebo
- d) dlužník jej výslovně uznal v úřední listině.“

Narizení (EU) č. 1215/2012

- 5 Body 4 a 10 odůvodnění nařízení č. 1215/2012 zní:

„(4) Určité rozdíly mezi vnitrostátními pravidly pro určení příslušnosti a pro uznávání rozhodnutí ztěžují řádné fungování vnitřního trhu. Je nezbytné přijmout ustanovení, která umožní sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech v mezinárodním ohledu a zajistí rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí přijatých v členských státech.

[...]

(10) Oblast působnosti tohoto nařízení by měla zahrnovat všechny hlavní věci spadající do oblasti občanského a obchodního práva kromě určitých přesně stanovených záležitostí [...]

- 6 Článek 1 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na věci občanské a obchodní bez ohledu na druh soudu. Nevztahuje se zejména na daňové, celní či správní věci ani na odpovědnost státu za jednání a opominutí při výkonu státní moci (*acta iure imperii*).“

- 7 V článku 2 písm. a) uvedeného nařízení je pojem „rozhodnutí“ definován jako „každé rozhodnutí vydané soudem členského státu bez ohledu na to, je-li označeno jako rozsudek, usnesení, příkaz či nařízení výkonu rozhodnutí, jakož i rozhodnutí o nákladech řízení vydané soudním úředníkem“.

- 8 Článek 3 téhož nařízení stanoví:

„Pro účely tohoto nařízení zahrnuje pojem ‚soud‘ tyto orgány v rozsahu, ve kterém jsou příslušné v záležitostech spadajících do oblastí působnosti tohoto nařízení:

- a) v Maďarsku je tímto orgánem v případě zkráceného řízení o platebním rozkazu (fizetési meghagyásos eljárás) notář (közjegyző);
- b) ve Švédsku je tímto orgánem v případě zkráceného řízení o platebním rozkazu (betalningsföreläggande) a pomoci (handräckning) vykonávající úřad (Kronofogdemyndighet).“

Chorvatské právo

Zákon o exekuci

- 9 Článek 1 Ovršního zakona (zákon o exekuci, *Narodne novine*, č. 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 a 73/17) opravňuje notáře k vymáhání pohledávek na základě „veřejné listiny“ vydáním usnesení o nařízení exekuce, jež je exekučním titulem, bez výslovného souhlasu povinného.

10 Podle čl. 57 odst. 1 zákona o exekuci může povinný podat námitku proti usnesením o nařízení exekuce vydaným na základě veřejné listiny ve lhůtě osmi dnů a ve sporech týkajících se směnek a šeků ve lhůtě tří dnů, s výjimkou případu, kdy napadá pouze rozhodnutí o nákladech řízení.

11 Článek 58 odst. 3 zákona o exekuci stanoví:

„Je-li usnesení o nařízení exekuce napadáno v plném rozsahu nebo pouze v části, v níž je povinnému nařízeno zaplatit pohledávku, zruší soud, u něhož byla námitka podána, usnesení o nařízení exekuce v rozsahu, v němž toto usnesení nařizuje exekuci, a zruší přijatá opatření, přičemž řízení pokračuje podle předpisů použitelných v případě podání odporu proti platebnímu rozkazu, a pokud není místně příslušný, postoupí věc příslušnému soudu.“

Občanský soudní řád

12 Článek 446 Zakona o parničnom postupku (občanský soudní řád, *Narodne novine*, č. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 70/19), týkající se platebního rozkazu, zní takto:

„Týká-li se návrhové žádání uvedené v návrhu splatné peněžité pohledávky a je-li tato pohledávka prokázána veřejnou listinou přiloženou k prvopisu návrhu nebo ověřenému stejnopisu návrhu, vydá soud příkaz určený žalovanému, aby vyhověl uvedenému návrhu [platební rozkaz].“

V návrhu na vydání platebního rozkazu musí žalobce uvést důvody, které jej vedly k podání návrhu na vydání platebního rozkazu, a nikoli návrhu na usnesení o nařízení exekuce na základě veřejné listiny. Pokud soud shledá, že důvody uplatněné žalobcem neodůvodňují jeho zájem na vydání platebního rozkazu, odmítne návrh jako nepřijatelný.

Má se za to, že žalobce má na vydání platebního rozkazu zájem, pokud je žalovaný usazen v zahraničí nebo pokud předtím zpochybnil pohledávku obsaženou ve veřejné listině.

Soud vydá platební rozkaz, pokud žalobce o takový platební rozkaz sice v návrhu nepožádal, avšak splňuje všechny podmínky pro vydání platebního rozkazu.“

Spory v původním řízení a předběžné otázky

Věc C-267/19

13 Dne 25. dubna 2016 podala společnost Parking se sídlem v Chorvatsku u notáře, který vykonává svou činnost v tomto členském státě, návrh na zahájení exekučního řízení proti společnosti Sawal založené podle slovinského práva. Toto řízení bylo založeno na „veřejné listině“, a sice ověřeném výpisu z účtu osvědčujícím existenci pohledávky.

14 Dne 23. května 2016 vydal notář usnesení o nařízení exekuce, kterým nařídil společnosti Sawal zaplatit požadovanou pohledávku ve výši 100 chorvatských kun (HRK) (přibližně 15 eur), navýšenou o úroky z prodlení, jakož i náklady řízení ve výši 1 741,25 HRK (přibližně 260 eur) ve lhůtě osmi dnů. Návrh na nařízení exekuce a usnesení o nařízení exekuce byly společnosti Sawal oznámeny dne 9. února 2017.

15 Společnost Sawal podala proti tomuto usnesení ve stanovené lhůtě námitku k Trgovački sud u Zagrebu (obchodní soud v Záhřebu, Chorvatsko).

- 16 Podle předkládajícího soudu z rozsudků ze dne 9. března 2017, *Zulfikarpašić* (C-484/15, EU:C:2017:199), a *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193), vyplývá, že notáři v Chorvatsku, kteří v mezích pravomocí, které jim svěřuje vnitrostátní právo, jednají v exekučních řízeních na základě „veřejné listiny“, nespádají pod pojem „soud“ ve smyslu nařízení č. 805/2004 a č. 1215/2012.
- 17 Tento soud uvádí, že řízení, které předcházelo vydání usnesení o nařízení exekuce, nemá kontradiktorní povahu a že podle judikatury citované v předchozím bodě bylo toto usnesení vydáno notářem, a nikoli soudem. Dochází tudíž k závěru, že nemůže pokračovat v řízení o námitce, která mu byla předložena, z důvodu, že usnesení o nařízení exekuce bylo přijato orgánem, jehož nedostatek pravomoci byl zjevný, v rámci exekučního řízení, které porušuje základní zásady unijního práva.
- 18 Uvedený soud tak konstatuje, že v návaznosti na výše uvedené rozsudky jsou chorvatské fyzické nebo právnické osoby znevýhodněny ve srovnání s fyzickými nebo právnickými osobami z jiných členských států, jelikož usnesení o nařízení exekuce vydaná notáři v Chorvatsku nejsou v jiných členských státech Evropské unie uznávána ani jako evropské exekuční tituly podle nařízení č. 805/2004, ani jako soudní rozhodnutí s ohledem na nařízení č. 1215/2012. Takové rozdílné zacházení mezi chorvatskými fyzickými nebo právnickými osobami a fyzickými nebo právnickými osobami z jiných členských států přitom zakládá diskriminaci zakázanou v článku 18 SFEU.
- 19 Kromě toho předkládající soud uvádí, že nesporná povaha exekučního řízení zahájeného na základě veřejné listiny před notářem může rovněž představovat porušení práva na účinnou právní ochranu zakotveného v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).
- 20 Mimoto tento soud poukazuje na existenci rozdílných postupů chorvatských soudů, pokud jde o pravomoc notářů v rámci exekučního řízení zahájeného na základě „veřejné listiny“, podle toho, zda jsou povinnými fyzické nebo právnické osoby usazené v Chorvatsku, nebo v jiném členském státě.
- 21 Za těchto podmínek se Trgovački sud u Zagrebu (obchodní soud v Záhřebu) rozhodl řízení přerušit a předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je takové ustanovení vnitrostátního práva, jako je článek 1 [zákona o exekuci], který opravňuje notáře k vymáhání pohledávek na základě ‚veřejné listiny‘ vydáním usnesení o nařízení exekuce coby exekučního titulu, bez výslovného souhlasu dlužníka, jenž je právnickou osobou usazenou v [Chorvatsku], s ohledem na rozsudky [ze dne 9. března 2017, *Zulfikarpašić* (C-484/15, EU:C:2017:199), a ze dne 9. března 2017, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193)], v souladu s čl. 6 odst. 1 EÚLP a článkem 18 SFEU?

2) Lze výklad podaný v rozsudcích [...] ze dne 9. března 2017, *Zulfikarpašić* (C-484/15, EU:C:2017:199), a [ze dne 9. března 2017,] *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193), uplatnit [v projednávané] věci [...], a konkrétně musí být nařízení č. 1215/2012 vykládáno v tom smyslu, že notáři v Chorvatsku, kteří v mezích pravomocí, které jim svěřuje vnitrostátní právo, jednají v exekučních řízeních na základě ‚veřejné listiny‘, v nichž jsou povinnými právnické osoby usazené v jiných členských státech Evropské unie, nespádají pod pojem ‚soud‘ ve smyslu uvedeného nařízení?“

Věc C-323/19

- 22 Dne 4. února 2019 podala společnost Interplastics se sídlem na Slovensku návrh na zahájení exekučního řízení proti společnosti Letifico založené podle chorvatského práva u notáře, který vykonává svou činnost v Chorvatsku, na základě „veřejné listiny“, a sice seznamu faktur vystavených

dne 11. prosince 2018, osvědčující existenci pohledávky společnosti Interplastics vůči Letifico ve výši 17 700 eur, v ekvivalentu v chorvatských kunách, navýšené o zákonné úroky a o náklady řízení ve výši 7 210,80 HRK (přibližně 968 eur).

- 23 Téhož dne notář vydal usnesení o nařízení exekuce, kterým nařídil společnosti Letifico zaplatit částku uvedenou pohledávky ve lhůtě osmi dnů. Návrh na nařízení exekuce a usnesení o nařízení exekuce byly společnosti Letifico oznámeny dne 13. února 2019.
- 24 Tato společnost podala proti tomuto usnesení ve stanovené lhůtě námitku, přičemž zpochybnila jak základ, tak výši pohledávky.
- 25 Vzhledem k tomu, že měl Trgovački sud u Zagrebu (obchodní soud v Záhřebu) stejné pochybnosti jako ve věci C-267/19, rozhodl se přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru stejné předběžné otázky, jaké vnesl v uvedené věci.
- 26 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 27. května 2019 byly věci C-267/19 a C-323/19 spojeny pro účely písemné části řízení a rozsudku.

K předběžným otázkám

K pravomoci Soudního dvora

- 27 Za účelem určení, zda má Soudní dvůr pravomoc odpovědět na předběžné otázky, je třeba ověřit, zda věci v původním řízení mají spojitost s unijním právem. K tomuto je třeba poznamenat, že podobně jako ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 9. března 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), byly předkládajícímu soudu předloženy dvě námitky proti usnesením o nařízení exekuce vydaným notáři za účelem vymáhání pohledávek.
- 28 V případě použití nařízení č. 1215/2012 budou po takových řízeních o námitce v zásadě přijata soudní rozhodnutí, která mohou být uznána a vykonána v jiném členském státě. Spojitost s unijním právem, která odůvodňuje pravomoc Soudního dvora odpovědět na otázky položené předkládajícím soudem, by tak mohla vycházet z použitelnosti tohoto nařízení v projednávaném případě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. května 2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, bod 44).
- 29 V této souvislosti je třeba podotknout, že taková řízení o vymáhání pohledávky, jako jsou původní řízení, v podstatě spadají pod „věci občanské a obchodní“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 nařízení č. 1215/2012.
- 30 Pokud jde dále o cizí prvek, jehož existence podmiňuje použitelnost tohoto nařízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, Maletic, C-478/12, EU:C:2013:735, bod 26), je třeba konstatovat, že ve věci C-267/19 má povinný, vůči němuž je vedena exekuce, sídlo ve Slovinsku. Naproti tomu ve věci C-323/19 má sídlo v jiném členském státě než v Chorvatsku, v projednávaném případě na Slovensku, společnost, která podala návrh na exekuci, přičemž ostatní okolnosti věci jsou *prima facie* omezeny na území Chorvatska.
- 31 Evropská komise si tudíž klade otázku, aniž by formálně namítala nedostatek pravomoci Soudního dvora z důvodu neexistence cizího prvku v posledně uvedené věci, zda je nařízení č. 1215/2012 použitelné v případě, kdy je v jiném členském státě, než je členský stát soudu, usazen pouze oprávněný.

- 32 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že Soudní dvůr ve své judikatuře při zkoumání mezinárodní povahy dotčeného právního vztahu opakovaně odkázal na „bydliště [jednotlivých] stran sporu“ bez ohledu na jejich postavení v řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. března 2005, *Owusu*, C-281/02, EU:C:2005:120, body 25 a 26).
- 33 Nařízení č. 1215/2012 v bodech 3 a 26 odůvodnění sice používá pojem „přeshraniční spory“, který nedefinuje, je však třeba poukázat na to, že čl. 3 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1896/2006 ze dne 12. prosince 2006, kterým se zavádí řízení o evropském platebním rozkazu (Úř. věst. 2006, L 399, s. 1), definuje rovnocenný pojem „přeshraniční případ“ jako případ, ve kterém má alespoň jedna ze stran bydliště nebo místo obvyklého pobytu v jiném členském státě, než je členský stát soudu, u něhož byl podán návrh na vydání platebního rozkazu.
- 34 Na základě uvedeného ustanovení Soudní dvůr rozhodl, že vzhledem k tomu, že žalobce v řízení o platebním rozkazu má sídlo v jiném členském státě, než je členský stát soudu, má spor přeshraniční povahu, a spadá tedy do působnosti nařízení č. 1896/2006 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. prosince 2019, *Bondora*, C-453/18 a C-494/18, EU:C:2019:1118, bod 35).
- 35 Takový výklad čl. 3 odst. 1 nařízení č. 1896/2006 rovněž v zásadě slouží k prokázání přeshraniční povahy, a tudíž i cizího prvku sporu pro účely použití nařízení č. 1215/2012. Vzhledem k tomu, že obě tato nařízení spadají do oblasti soudní spolupráce v občanských věcech s mezinárodním prvkem, je třeba harmonizovat výklad rovnocenných pojmů, které unijní normotvůrce v těchto nařízeních použil.
- 36 Z výše uvedeného vyplývá, že nařízení č. 1215/2012 se má použít v obou věcech v původním řízení, a představuje tak spojitost mezi těmito věcmi a unijním právem.
- 37 Je rovněž třeba konstatovat, že i když se otázky položené předkládajícím soudem částečně týkají čl. 6 odst. 1 EÚLP, tento článek v podstatě odpovídá článku 47 Listiny, který má Soudní dvůr pravomoc zkoumat s výhradou ustanovení jejího čl. 51 odst. 1, pokud členské státy uplatňují unijní právo (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 11. dubna 2019, *Hrvatska radiotelevizija*, C-657/18, nezveřejněné, EU:C:2019:304, bod 28).
- 38 V projednávané věci si předkládající soud, kterému byly předloženy spory spadající do působnosti nařízení č. 1215/2012, klade otázku, zda vnitrostátní právní úprava opravňující notáře k vydávání usnesení o nařízení exekuce v rámci exekučních řízení na základě veřejné listiny, tj. řízení, která probíhají před podáním návrhu k soudu na zahájení řízení, neporušuje základní zásady unijního práva, zejména zásadu zákazu diskriminace stanovenou v článku 18 SFEU, jakož i právo na účinnou právní ochranu zakotvené v článku 47 Listiny.
- 39 Vzhledem k tomu, že slučitelnost uvedené vnitrostátní právní úpravy se základními zásadami unijního práva může mít podle předkládajícího soudu dopad, byť nepřímý, na uznávání a výkon rozhodnutí vydaných uvedeným soudem v řízení o námitce proti usnesení vydanému notářem v jiných členských státech, má Soudní dvůr pravomoc zkoumat předběžné otázky z hlediska článku 47 Listiny a článku 18 SFEU.

K věci samé

- 40 Podle ustálené judikatury platí, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny [viz rozsudky ze dne

4. září 2014, *eco cosmetics a Raiffeisenbank St. Georgen*, C-119/13 a C-120/13, EU:C:2014:2144 bod 32, jakož i ze dne 12. prosince 2019, *Instituto Nacional de la Seguridad Social (příspěvek k důchodu matkám)*, C-450/18, EU:C:2019:1075, bod 25].

- 41 Za účelem poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu je třeba poznamenat v souvislosti s odkazem, který tento soud učinil na rozsudek ze dne 9. března 2017, *Zulfikarpašić* (C-484/15, EU:C:2017:199), že věc, v níž byl vydán tento rozsudek, se týkala nařízení č. 805/2004. V projednávaném případě přitom obě dotčené pohledávky nejsou „nespornými“ nároky ve smyslu článku 3 tohoto nařízení, jelikož byly napadeny před uvedeným soudem. Nařízení č. 805/2004 tudíž není *ratione materiae* použitelné.
- 42 Je tedy třeba mít za to, že podstatou obou otázek předkládajícího soudu, kterými je třeba se zabývat společně, je, zda v případě, že rozhodnutí, která vydá, spadají do působnosti nařízení č. 1215/2012, musí být článek 18 SFEU a článek 47 Listiny vykládány v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, která opravňuje notáře, kteří v mezích pravomocí, které jsou jim svěřeny, jednájí v exekučních řízeních na základě veřejné listiny, k vydávání usnesení o nařízení exekuce, která – jak vyplývá z rozsudku ze dne 9. března 2017, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193) – nemohou být uznána a vykonána v jiném členském státě.
- 43 Pokud jde o dosah posledně uvedeného rozsudku, je třeba bez dalšího upřesnit, že Soudní dvůr rozhodl pouze o tom, zda notáři v Chorvatsku, kteří v mezích pravomocí, které jim svěřuje zákon o exekuci, jednájí v exekučních řízeních na základě veřejné listiny, mají postavení „soudu“, a tedy o uznávání a výkonu usnesení vzešlých z takových řízení na základě nařízení č. 1215/2012, aniž by byla zpochybněna zvláštnost chorvatského právního řádu v tomto ohledu.
- 44 V témže rozsudku se však Soudní dvůr nevyjádřil k příslušnosti těchto notářů k vydávání usnesení o nařízení exekuce v exekučních řízeních a nikterak nerozhodl v tom smyslu, že by nařízení č. 1215/2012 zakazovalo používání tohoto druhu řízení.
- 45 Pokud jde zaprvé o výklad článku 18 SFEU, který je použitelný v projednávaném případě při neexistenci jiných zvláštních ustanovení o zákazu diskriminace v rámci nařízení č. 1215/2012, je třeba nejprve konstatovat, že zákon o exekuci nezavádí rozdílné zacházení na základě kritéria státní příslušnosti.
- 46 Jak totiž vyplývá z písemností ve spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, oprávněný, jenž je rezidentem či nerezidentem, právnickou nebo fyzickou osobou, se musí obrátit na notáře za účelem vydání usnesení o nařízení exekuce na základě veřejné listiny. Usnesení vydaná v těchto řízeních nemohou být uznána a vykonána v jiném členském státě na základě nařízení č. 1215/2012, a to nezávisle na kritériu státní příslušnosti účastníků řízení.
- 47 Dále tento závěr nemůže být zpochybněn okolností, že na usnesení vydaná notáři jiných členských států, kteří jsou v článku 3 nařízení č. 1215/2012 výslovně označeni za „soud“, se vztahuje režim uznávání a výkonu stanovený tímto nařízením.
- 48 Kvalifikace notářů v různých členských státech je nadále spjata se zvláštnostmi příslušných právních řádů, jelikož cílem nařízení č. 1215/2012 není, jak rovněž uvedla Komise ve svém písemném vyjádření, stanovit určitou organizaci soudnictví. Jak totiž vyplývá z bodu 4 jeho odůvodnění, jeho cílem je sjednotit pravidla pro určení příslušnosti v občanských a obchodních věcech, aby bylo zajištěno rychlé a jednoduché uznávání a výkon rozhodnutí přijatých v členských státech (rozsudek ze dne 9. března 2017, *Pula Parking*, C-551/15, EU:C:2017:193, bod 50).
- 49 Pokud jde konečně o obrácenou diskriminaci, nad kterou se předkládající soud zamýšlí, ze systému zavedeného tímto nařízením vyplývá, že členské státy uznávají a vykonávají rozhodnutí vydaná soudy jiných členských států v občanských nebo obchodních věcech s výhradou dodržení požadavků

stanovených tímto nařízením. Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 9. března 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), rozhodl, že usnesení vydaná notáři, kteří jednají v exekučních řízeních, nebyla vydána soudem ve smyslu tohoto nařízení, nemohou být tato usnesení kvalifikována jako „soudní rozhodnutí“ s ohledem na čl. 2 písm. a) uvedeného nařízení a nemohou se pohybovat na základě tohoto nařízení, aniž by tato situace zakládala obrácenou diskriminaci (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 6. listopadu 2019, EOS Matrix, C-234/19, nezveřejněné, EU:C:2019:986, bod 26 a citovaná judikatura).

- 50 Navíc, jak vyplývá z vyjádření předloženého chorvatskou vládou, v chorvatském právním řádu existují alternativní opravné prostředky, a sice řízení o platebním rozkazu zahájené před soudem, které mohou zhojit případné nevýhody způsobené tím, že je notářům přiznána pravomoc vydávat usnesení o nařízení exekuce v exekučních řízeních. V tomto ohledu tato vláda tvrdí, že i když přípustnost takového opravného prostředku podléhá v souladu s čl. 446 druhým pododstavcem občanského soudního řádu podmínce existence právního zájmu na takovém řízení, třetí pododstavec tohoto článku stanoví domněnku existence takového zájmu, pokud má žalovaný bydliště či sídlo v zahraničí. Je na předkládajícím soudu, aby tento aspekt ověřil.
- 51 Pokud jde zadruhé o výklad článku 47 Listiny, podle předkládajícího soudu zakládá nesporná povaha exekučního řízení zahájeného u notářů na základě veřejné listiny porušení práva na účinnou právní ochranu.
- 52 V této souvislosti je třeba připomenout, že i když Soudní dvůr v bodě 58 rozsudku ze dne 9. března 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193), konstatoval, že přezkum návrhu na vydání usnesení o nařízení exekuce na základě veřejné listiny, který v Chorvatsku provádí notář, není kontradiktorní, rovněž konstatoval, že přístup k soudu je zaručen, neboť notáři vykonávají pravomoci, které jsou jim svěřeny v rámci exekučního řízení, pod dohledem soudu, u něhož má dlužník možnost podat námitku proti usnesení o nařízení exekuce vydanému notářem.
- 53 Z nekontradiktorní povahy exekučního řízení na základě veřejné listiny a při neexistenci jiných poznatků poskytnutých předkládajícím soudem tedy nelze vyvodit, že toto řízení probíhá v rozporu s článkem 47 Listiny.
- 54 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položené otázky odpovědět tak, že článek 18 SFEU a článek 47 Listiny musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, která opravňuje notáře, kteří v mezích pravomocí, které jsou jim svěřeny, jednají v exekučních řízeních na základě veřejné listiny, k vydávání usnesení o nařízení exekuce, která – jak vyplývá z rozsudku ze dne 9. března 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193) – nemohou být uznána a vykonána v jiném členském státě.

K nákladům řízení

- 55 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původních řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporům probíhajícím před předkládajícími soudy, jsou k rozhodnutí o nákladech řízení příslušné uvedené soudy. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (šestý senát) rozhodl takto:

Článek 18 SFEU a článek 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, která opravňuje notáře, kteří v mezích pravomocí, které jsou jim svěřeny, jednají v exekučních řízeních na základě veřejné listiny,

k vydávání usnesení o nařízení exekuce, která – jak vyplývá z rozsudku ze dne 9. března 2017, Pula Parking (C-551/15, EU:C:2017:193) – nemohou být uznána a vykonána v jiném členském státě.

Podpisy.